

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Disputationvm De Censuris In Communi,
Excommunicatione, Suspensione, & Interdicto, itemque
de Irregularitate, Tomvs Qvintvs**

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, Anno Domini M. DC. XVII.

2 De culpa & pœna ministri dantis Sacramentum Excommunicato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94035](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94035)

non fit, facile potest abstinere à Sacramentorum participatione. Neque inde sequitur periculum, vel scandalum, per se loquendo; magisque timebitur censura, si statim ad hoc obliget ipsum excommunicatum, quam si specialis denunciatio expectanda sit: Imo vix posset dici excommunicatus, nisi solo nomine ante denuntiationem, nisi saltem ipse teneretur abstinere: nam, qua ratione non teneretur quo ad hunc effectum, etiam non teneretur quo ad alios: quæ ergo esset talis excommunicatio? Itaque de hac re nulla est controuersia. Dubitationes vero, quæ hinc oriri possunt, in seâ. sequente dissoluentur.

Possit ne in aliquo casu excommunicatus sacramenta recipere.

Alia vero interrogatio ex hac resolutione nascitur, scilicet, an in aliquo casu possit excommunicatus, præsertim occultus, excusari à peccato. Hæc vero quæstio resoluta est supra tractando de censuris in communi. Duplitter enim potest excusari ab hac culpa excommunicatus, primo per ignorantiam probabilem, seu inuincibilem, quæ excusatio generalis est omnibus delictis. Potest autem hæc ignorantia in presenti esse, vel facti, quæ frequentior, & excusabilior est, & ideo facilius in iure admittitur, vt patet ex cap. Si vero. 2. de Sent. excommunic. Vel etiam iuris, quia, cum hoc ius positium sit, & humanum, vt supra ostendimus, etiam potest interdum inuincibiliter ignorari. Quo modo autem coniectari possit an talis ignorantia inuincibilis sit, & quid etiam in casu dubii agendum sit, ex dictis supra de censuris in communi sumendum est. Alter casus, in quo potest quispiam excusari, est vrgens necessitas, quæ potest esse, vel ob vitandam grauem infamiam, vel scandalum, vel mortis periculum, etiam extrinsecus illatum, de quibus fuit dictum in loco citato. Potest etiam hæc necessitas interdum esse spiritualis propter eminentem mortis articulum, vt explicabimus commodius seâ. sequente.

An excommunicatus recipiens aliquod sacramentum, poenam incurrat.

Vltimo queri potest, an excommunicatus recipiens aliquod sacramentum, poenam aliquam, vel censuram, aut inhabilitatem Ecclesiasticam ipso iure incurrat. Ad quod breuiter dicendum est, generatim nullam esse impositam, solo excepto Ordinis sacramento. Priorem partem tradit Innocentius c. 1. de Sent. excomm. in 6. & alii quos refert & sequitur Vgolinus Tab. 1. c. 14. num. 22. Et sufficienter probatur, quia nullum inuenitur ius, quod hanc poenam, censuram, vel irregularitatem propter hoc delictum imponat. Quod clarius constabit ex his, quæ de censuris omnibus, & irregularitatibus in particulari dicemus. Quin potius non solum poena ipso iure lata, sed nec ferenda per sententiam iudicis inuenitur taxata ac definita per aliquam canonicam legem: arbitrio ergo iudicis erit puniendum, si sufficienter probetur. Dices, Excommunicatus ministrans ex officio sacramentum, habet poenam ipso iure impositam, scilicet irregularitatem, vt suo loco videbimus, ergo & recipiens. Negatur consequentia, quia ius non posuit illam in vtroque casu, & per similitudinem non fit extensio in pœnis, iuxta veritatem legum interpretationem. Imo nec vltra proprietatem verborum extensio facienda est, & ideo licet imponat poenam excommunicato celebranti, capit. Latorem, cap. vii. de Cleric. Excomm. minist. non incurrit illam excommunicatus recipiens Eucharistiam more laicorum, quia recipere non est celebrare. Præterquam quod nec ratio est similis, tum quia celebrare & simile ex suo genere est altius ministerium, tum etiam quia ministri Ecclesiæ quatenus tales sunt, violando excommunicationem, grauissimam contumaciam committunt, propter quam suo ordine & ministerio indigni censentur. Exceptio autem de sacramento Ordinis addita est, quia excommunicatus ordinem suscipiens, suspensus manet, vt nunc suppono ex infra dicendis in pro-

pria materia. Illud autem speciale est, quia de illo tantum sacramento hoc decernunt iura, nec sunt extendenda, vt dixi, præsertim quia in illo sacramento potuit considerari specialis deformitas, eo quod per illud sacramentum ministri Ecclesiæ constituntur: quibus clauis commitrendæ sunt, & ideo qui in contemptum illarum ordinantur, merito illa speciali poena afficiuntur.

SECTIO II.

Virum ministri Ecclesiæ peccent, dando sacramentum aliquod excommunicato, & quam poenam incurrant.

HÆC quæstio specialem difficultatem habet post nouum ius Concilii Constantiensis in Extraua. Ad euitanda: Et ideo distinguendi sunt duo ordines excommunicatorum. Vnus est eorum, qui nominatim declarati sunt, vel sunt manifesti percussores clerici: alius cæteros omnes continet, & hic breuitatis causa priores appellabimus, euitandos, posteriores, non euitandos. Præterea distinguere oportet duplex principium, ob quod illicitum esse potest dare sacramentum excommunicato. Vnum est ipsa censura, cui opponitur omnis communicatio cum excommunicato, præsertim in sacris, nam ministrare illis sacramentum quædam communicatio est. Aliud esse potest ipsummet sacramentum, & sanctitas eius, ac officium dispensandi illud quod obligat, vt sancte dispensetur, & consequenter non nisi dignis, & dispositis conferatur.

Ministros Ecclesiæ teneri vitare excommunicatos denunciatos in administratione sacramentorum.

Dico ergo primo, Ministri Ecclesiæ ex vi Ecclesiæ censure, tenentur vitare in administratione sacramentorum omnem excommunicatum vitandum iuxta prædictam Extrauagantem, & grauius peccant, quodcumque sacramentum illi dando. Hæc est certa, & communis sententia. Et fundamentum est, quia quo ad hos excommunicatos nihil innotuatum est per illam Extrauagantem, ut euitandum, vt ex tenore illius constet: sed iure antiquo tenebantur ministri sacramentorum non ræbrepe sacramenta excommunicatis, vt constat ex multis decretis n. qu. 3. & c. Episcoporum, de priuilegiis in sexto, & ex capit. Significauit, & c. Cum desideres, de Sent. excomm. & aliis, quæ generatim communicationem prohibent cum excommunicato, & præcipue in rebus sacris. Vnde manifestum est, hoc peccatum ex genere suo mortale esse; nec posse huiusmodi actum à culpa excusari, si ex parte ministrantis sacramentum voluntarie fiat, & ex parte recipientis nulla sit necessitas, vel grauis causa, quæ illum excuset, quia si hæc duo concurrant, prohibitio integra manet, & vrget, & materia in quolibet sacramento per se sumpta grauis est.

Ex illo autem duplici capite oriri potest excusatio huius delicti. Ex priori quidem, quia nullum peccatum est, nisi sit voluntarium. Potest autem hic esse actus inuoluntarius, & ex ignorantia probabili, & ob vim, aut metum grauem cadentem in constantem virum, iuxta superius dicta de censuris in communi. Sicut enim ibi diximus ex hoc duplici capite excusare posse aliquem, ne censuram incurrat, aut ne contra ipsam censuram culpabiliter agere videatur ita hic dicendum est de hoc speciali actu administrandi sacramenta excommunicato: nam est eadem ratio, & eisdem regulis & modis explicanda est hæc

Excommunicatus sacramenta ministrare est mortale peccatum nulla inferuntur relaxatio

hæc excusatio. Quæ quidem quantum ad ignorantiam non habet difficultatem ullam præter eam, quæ posita est in examinando, quando talis ignorantia inuincibilis sit. Quod vero spectat ad violentiam, ex eo potest difficultatem parere, quod dare sacramentum excommunicato, quando ille peccat recipiendo, intrinsece malum videtur. Dicendum vero est, nos nunc non agere de peccato, quod intertenire hic potest contra ius naturale & diuinum, sed solum quatenus est contra Ecclesiasticam prohibitionem: quam cessare dicimus, ubi sufficiens violentia intercedit: quia quoad hoc eadem est ratio de hoc præcepto Ecclesiastico, & de aliis, in quorum transgressione non interuenit cōtempus fidei, aut religionis, seu ipsius censuræ, vel potestatis Ecclesiasticæ. Quod enim cum illa positua obligatione cōiuncta sit illa naturalis ex dignitate, seu natura ipsius sacramenti orta, non obstat quominus positua obligatio intra suos limites maneat, & cum tãto dispendio non obliget. Vnde probabiliter colligo eum qui grati meru coactus Eucharistiam, v. g. præbet excommunicato, non incurrere censuram, si quæ sunt illis impositæ, qui cum excommunicatis in facris communicant: quia illæ sunt annexæ Ecclesiasticæ prohibitioni: ergo, qui contra illam nō peccat, licet ex alio ca. peccet, nec dici potest contumax Ecclesiæ nec censuram incurrat. Quod aliis exemplis confirmari posset, sed ne inutiliter ea repetamus, explicando excommunicationis iure latas ea declarabimus. Solum potest obici ca. Sacris, de iis, quæ vi sed illud expositum est disp. 7. de censuris in communi.

Rursus excusabitur a peccato ministrans sacramentum excommunicato, quoties ille excusatur recipiendo illud, quia hæc prohibitio magis directe cadit in excommunicatum, quam in alios: ergo, si ille excusatur in recipiendo, alii etiam excusabuntur in dando. Item, quia, si excommunicatus non peccat in tali casu recipiendo sacramentum, non peccabit petendo, & inducendo alium, vt detrimo habet, per se loquendo ius petendi: ergo alter non peccabit dando: imo poterit etiam teneri vel ex officio, si sit pastor, vel ex charitate pro ratione necessitatis, potest autem, vt supra dixi, excusari recipiens, vel ob ignorantiam, vel ob necessitatem.

Et in utroque casu est nonnulla difficultas, de ignorantia quidem, quia, licet alter ignoret inuincibiliter suam censuram seu illius oblitus sit, alter, si nouit censuram, non debet ei administrare sacramentum sed admonere illum sui status, quia illa actio, & receptio, per se est mala, & vtrique prohibita, & ignorantia vnius non reddit alteri ignorantem, vt eum excuset. Ad hoc vero in primis dicendum est, in casu, in quo nunc versamur iuxta Extrāagātem Ad euitanda, vix posse moraliter accidere hanc excusationem per ignorantiam ipsius excommunicati, quia si sit ignorantia iuris, id est, quod quis ignoret se non teneri ad vitandam susceptionem sacramentorum, etiam si excommunicatus sit, talis ignorantia non est præsumenda probabilis, neque debet quisquam, contra ius sibi impositum operari propter talem ignorantiam alterius, sed potius debet admonere illum, & docere, vt ius virique impositum seruetur. Ignorantia vero facti vix in hoc casu interuenire potest, cum tractemus de publice excommunicato, seu denunciato, nam de cæteris excommunicatis non est obligatio vitandi illos: vnde, si contingat eos suam censuram ignorare, nihil obstat quominus licitum esse possit eis dare sacramenta, vt statim dicemus. Quia vero excogitari potest casus, in quo vel percussor clerici sui facti oblitus sit, iuxta cap. Cum illorum, de Sentēt. excommunicat. vel putet se esse absolutum, cum non sit: aut etiam accidere potest, vt quispiam sit publice declaratus in Ecclesia, vel per scriptum in plateis positum & ipse nesciat, ideo addo in talibus etiam casibus

A nunquam esse præsumendam ignorantiam inuincibilem, sed admonendum excommunicatum, vt maiorem diligentiam adhibeat, aut rem ipsam, ei proponendo si de illa alteri conslet. Addo præterea etiam si ignorantia, obliuio, vel inconsideratio esset inuincibilis, propter eam solum nō statim licere sacramentum dare excommunicato ex tali ignorantia petenti, quia obligatio vitandi illum est per se: illa vero excusatio est valde extrinseca, & per accidens: & (quod caput est) potest facile auferri, si is, qui ignorat, de rei veritate illuminetur. Quod in præsentī casu potius fieri debet, quam dari illi sacramentum, quia non tantum agitur de eius obligatione, sed etiam de illa, quam ipse minister habet ad seruandam Ecclesiasticam censuram. Atque in hunc modum explicanda, vel limitanda est regula posita, vt scilicet intelligatur, quando excusatio ipsius excommunicati petentis sacramentum talis est, vt reddat licitam voluntariam susceptionem sacramenti in tali statu excommunicationis: vel aliter nili sit talis excusatio, quæ alio remedio possit facile auferri.

Vnde circa aliam causam excusationis, quæ est necessitas, minor est difficultas, nam hæc causa quodammodo cōmunis est ministranti, hoc ipso quod in recipiente, vel petente inuenitur: eadem enim occasio, quæ excommunicatū constituit in tali necessitate petendi sacramentum, vt eum a culpa excuset, constituit etiam ministrum in sufficiente dādi necessitate, vel vt alteri reddat ius suum, si ex officio id debeat, vel vt subueniat proximo in tali necessitate constituto. Et nihilominus semper subintelligendum est, quando aliter subuenire non potest: nam si ipse minister possit prius tollere censuram, quam det sacramentum, id omnino facere debet, quia tunc licet sit necessitas recipiendi sacramentum, nulla tamen est recipiendi illud ante absolutionem. Et, quamuis fortasse recipiens ob necessitate possit illud ita recipere, si alter nolit aliter dare, ipse tamen sic dans, grauiter peccat: quia sine necessitate id facit, & excusatio alterius solum ex malitia ministri proueniret.

Ex quo cessat vulgare dubium, quod hic peti solet, si contingat excommunicatum tam esse mortis vicinum, vt non possit prius ab excommunicatione absolui, quam a peccato, an possit licite prius a peccato absolui. In quo casu dixit Medina tractatu secundo de Confessio. quæst. de Confess. ab excommunicato facta in fine, absolendum prius esse a peccatis, quia necessitas excusat. Quod esset quidem verum, si dari posset necessitas ita absolui, seu cum illo ordine, re tamen vera nulla esse potest necessitas sic absolui: quia quilibet sacerdos, sicut potest absolui ab omni vinculo excommunicationis. Et vtraque potestate eisdem verbis vt potest vt supra dixi, dicendo, Ego te absoluo: cum intentione absolui a censura, & a peccatis: & tunc simul tempore vtraque tollit, prius tamen naturā ipsam censuram. Ob maiorem vero certitudinem addere potest, Ab omnibus censuris, & peccatis tuis: quid certissimum est illa sola verba; Ego te absoluo, esse essentialia, & sufficientia ad absolutionem sacramentalem: quod non est ita certum de absolutione a censura: & ideo in illo modo absolui potest esse fructus, & nihil est periculi: quia, licet infirmus moriatur, antequam proferantur illa verba, Et ab omnibus peccatis tuis, absolutio sacramentalis erit valida: quod nō ita erit certum de censura; si non aliquo modo exprimitur. Restat ergo illo modo fiet talis absolutio, quia absolutio censura semper præcedere debet, vel natura, vel tempore, quantum necessitas permiserit.

6
Explicatur
regula in
excusatione
ob necessitate.

7
Posse ne in
mortis articulo
quis prius
a peccatis
absolui, quam
a censura,
Medin.

Incurratne aliquam poenam aut censuram, qui sacramenta excommunicato ministrat.

Prima Conclusio.

Vltimo inquiri potest circa hanc conclusionem quas poenas vel censuras ipso iure incurrat ministrans sacramenta excommunicato, sed non inuenio specialem poenam latam propter hunc modum communicationis, præter eam quæ generaliter lata est propter communicationem in sacris cum excommunicato, quæ solum est excommunicatio minor; de qua infra dicitur & interdictum ab ingressu Ecclesiæ, quod ipso iure imponitur eis, qui excommunicatos ad Ecclesiastica sacramenta admittunt in c. *Episcoporum*, de Priuil. in 6. In ca. autem *Excommunicamus*, primo de Hæreticis, §. *Credentes*, præcipitur, vt clerici, qui sacramenta Ecclesiastica exhibent, huiusmodi pestilentibus (id est fautoribus hæreticorum, qui excommunicati sunt) suo priuentur officio, ad quod sine Apostolico indulto non restituantur. Illa tamen poena nec iure ipso imponitur, sed imponenda mandat, nec extendenda est ad omnes administrantes sacramenta excommunicatis: quia specialiter fertur in odium hæresis, & fauctorem eius. Neque etiam nunc procedit de omnibus fautoribus, sed de illis, qui nominatim sunt denunciati. Circa quam poenam videri potest Bernar. Diaz in practica canon. crim. c. 15.

*Ca signifi-
cans, de
Sent. excom.
ponitur.*

Denique in c. *Significauit*, de Sentent. excommunicat. ait Pontifex, eos, qui participauerunt cum excommunicatis ab ipso, & ipsos in officiis receperunt, eandem excommunicationem incurrisse. Quod non potest exponi de excommunicatione minori, quia ibidem Papa reseruat sibi absolutionem illius censuræ. Vnde interpretes ibi circa decisionem illius textus plurimum laborant, quia in iure non est lata excommunicatio maior in eos, qui cum excommunicato communicant: ibi autem non conditur novum ius, sed iuxta antiquum respondetur, quid de facto iam præterito sentiendum esset, vt ibi notant Panormitanus, in fine & alij. Quod si quis respondeat cum Glossa ibi, & Nauarro in Manuali capitul. vigesimo septimo, n. 30 excommunicationem, quæ lata fuerat à Pontifice, vt ibi refertur, non fuisse simplicem, sed quæ participantes etiam ligaret: gravis dictum videbitur, quia nec in textu fundamentum habet: nec verisimile videtur, quia, si ipsa excommunicatio ita lata fuisset, nullus esset relictus locus dubitationi, & consultationi. Verus ergo sensus illius textus est, quem Panormitanus sequitur, & dicit esse communem, scilicet, vt illa sit specialis poena lata contra clericos scienter, & sponte violantes excommunicationem, latam à Papa, participando cum excommunicatis in diuinis officiis; ita vt ad illam poenam incurrendam quinque conditiones requirantur, vt notauit etiam Glossa in capit. *Statuimus*, de Sentent. excommunicat. in sexto, verb. *Constitutionibus*. Prima, quod excommunicatio sit Papalis: secunda, quod participatio sit recipiendo excommunicatum in officiis: tertia, quod participans sit clericus, quarta, & quinta, quod scienter, & sponte id faciat; omnia enim hæc expresse continentur in textu, & cum materia sit odiosa, secundum omnes circumstantias restringenda est. Quod adeo verum esse credo, vt nimis rigorosam existimem illam legem, etiam sic expositam: nam ex ea sequitur clericum communicantem dicto modo cum quolibet excommunicato à Papa quoniam modo esse excommunicatum excommunicatione Papæ reseruata, quod inauditum videtur, & præter omnem usum. Vnde restringenda erit amplius illa lex ad excommunicationes Papales, vel ab homine, & specialiter latas, nam totum hoc in verbis habet fundamentum, vt saltem ad

*Panor.
Glossa.
Kardani.*

excommunicatos à Papa à iure, vel ab homine, nominatim tamen declaratos, aut denunciatos: ita interpretatur Caietanus in Summa verbo *Excommunicatio*, capitulo quinquagesimo octauo, dicitque consuetudinem ita fuisse interpretatam ius illud, quod alias nimis rigorosum fuisset. Et addere possumus, hoc maxime confirmatum esse per Extrauagantem, *Ad euitanda*. De qua re plura videri possunt apud Adrianum quodlib. sexto, Antoninū tertia parte, titulo vigesimo quarto, capitulo trigesimo secundo, Syluestrum verbo, *Excommunicatio*, septimo, casu sexto.

Caiet.

Adrian.

Secunda Conclusio.

Dico secundo, Ex vi censuræ excommunic. nis non prohibentur nunc ministri sacramentorum ea tribuere excommunicatis occultis seu non vitandis: si tamen id faciant, scilicet peccabunt contra ius diuinum ac naturale: inter dum vero etiam ab hac culpa excusabuntur. Prima pars communis est, & constat ex dicta Extrauag. *Ad vitandum*, vbi expressa mentio fit de sacramentorum administratione. Cum ergo illa solum esset prohibitio Ecclesiastica, & ipsa Ecclesia eam merito abstulerit, propter rationes quæ in eadem Extrauagante attinguntur, cumque ostensum sit illam Extrauagantem receptam esse, & ab Ecclesia seruari, nulla in hoc relinquitur dubitandi ratio. Ex quo sequitur, sacerdotem dantem sacramentum excommunicato non vitando, etiam si alioqui peccet, nullam incurere poenam siue censuram ab Ecclesia impositam iis, qui excommun. sacramenta ministrant: quia, sicut hæc prohibitio iam non comprehendit huiusmodi casum, ita nec poena in illo imposita ad illum extenditur.

*10
Ministri
sacramen-
torum non
prohibentur
ab Ecclesia
ministrare oc-
cultis excom.*

Dices, Ecclesia non abstulit his excommunicatis obligationem abstinendi à sacramentorum susceptione; ergo nec potuit aut ferre ministris obligationem non dandi. Patet consequentia, quia illa duo correlatiua sunt: ergo, si vnum prohibetur, & alterum prohiberi necesse est, quia, sicut correlatiua sunt simul in existentia, ita & quoad prohibitionem, cum vnum fieri non possit, quin aliud consequenter fiat. Vnde, si emptio alicuius rei alicui interdicta est, consequenter alius interdicetur, ne illam eidem vendat, argumento Leg. prim. C. de Cupressis libro vndecimo, vbi Bartholus, & latius Additio ad illum. Respondetur, ex vi prohibitionis actionis formaliter ac præcise loquendo non prohiberi receptionem, neque è conuerso. Mihi enim religioso prohibitum est recipere aliquid absque licentia prælati: alteri autem non est prohibitum dare. Et ratio est, quia cum personæ sint diuersæ, potest vni prohibitio imponi, & non alteri: quod maxime verum est de prohibitione humana. Itaque vt prohibitio extendatur ad vtrumque extremum, oportet, vt vel in ipsa lege formaliter exprimantur, sicut fit in dicta Leg. prima de Cupressis, vel vt res ipsæ, seu actiones ita sint connexæ, vt non possint quoad honestatem, vel turpitudinem separari; tunc enim quasi per extensionem ex prohibitione vnius inferri potest prohibitio alterius: quæ consecutio solum tenebit, quantum ad id, in quo fuerint connexa. In presenti ergo non solum non fit in ipsa lege formalis extensio, verum potius fit expressa limitatio ad recipientem, & excluditur ministrans: connexio vero non est semper necessaria, & quando inuenitur, prouenit ex alia lege, ad quam pertinebit tunc ista prohibitio, quatenus in ministrantem cadit, vt iam explicabimus.

*11
Obiectio.*

*Bartholus.
Solutio.*

Secunda ergo pars assertionis fundatur in illo principio iuris diuini connaturalis ipsis sacramentis, quod ministri sacramentorum tenentur illa non præbere indigne petentibus, de quo dictum est ter-

*12
Sape minis-
trum peccat
re, sacramen-
to*

SECTIO III.

Vtrum, Sacramenta ab excommunicato recepta, va-
ra, & valida sint.

QVæstio hæc intelligi potest de valore sa-
cramenti, aut quantum ad esse, seu
substantiam eius, aut quantum ad v-
sum seu executionem, si aliquem actum
aut munus cōiunctum habeat. Rursus
quæstio hæc specialem difficultatem habet in sacra-
mento poenitentiae: in baptismo autem locum non
habet, quia ante baptismum nullus potest esse ex-
communicatus: in cæteris vero eandem omnino
solutionem habet, & facillime expediri potest. Nam
in primis certum est illa quinque sacramenta exco-
municatis data valida esse quantum ad substantiam
eorum. Et de Eucharistia quidem nulla est quæstio,
quia est sacramentum permanens. De cæteris autem
patet, quia si applicetur debita materia, & forma v-
niuscuiusque cū debita intentione ministrari, & susci-
pientis, necessario perficitur sacramentum; neque
potest Ecclesia per censuram illud impedire, quia
censura non reddit personam incapacem, neq̃ im-
pedit aliquid quod ad substantiam sacramenti per-
tineat. Et ita hæc veritas supponitur in omnibus iu-
ribus, quæ de hac materia loquuntur, & est constas
apud omnes Doctores sententia. Quamquam de Ex-
trema vnctione aliquam limitationem nonnulli ad-
hibeant, quam examinabo disp. seq. sect. 2.

Ex quo fit, ut illa duo sacramenta, quæ ex prædi-
ctis quinque characterem imprimunt, scilicet, Or-
do, & Confirmatio necessario habeant hunc effectum
in excommunicato, quomodo cūque illa recipiat,
id est, siue peccet, siue non illa recipiendo. Probat,
quod a hic effectus non pendet ex dispositione recipi-
entis, sed necessario coniunctus est cum valore, &
substantia sacramenti. Ob hanc enim causam talia
sacramenta iterari non possunt, quantumvis indi-
gna à peccatore, aut excommunicato, vel præci-
so recipiantur, dummodo, quæ ad substantiam ne-
cessaria sunt, rite applicentur. Et in hoc etiam nulla
est dissensio inter auctores. Quomodo autem intel-
ligendi sint quidam textus, qui ordinem hæc receptum
interdum irritum vocant, partim constat ex dictis
sect. 1. huius disputationis, partim dicetur in seq. &
videri etiam possunt, quæ de sacramento Confir-
mationis in simili quæst. dixi in 3. tom. disp. 36. sect.
3. De effectu vero gratiæ regula generalis est; si exco-
municatus recipiat sacramentum absque culpa, seu
cū iusta excusatione, recipere etiam effectum eius
quia tunc non ponit obicem: sacramenta autem om-
nia fallibiliter conferunt gratiam non poeniten-
tibus obicem, nec potest Ecclesia per censuram hoc
impedire, cum in diuina promissione nitatur. At
vero, si excommunicatus peccat mortaliter susci-
piendo sacramentum, iam ponit obicem, & ideo effe-
ctum gratiæ non recipit. An vero, recedente fictione
postea conferatur, quæstio generalis est de omnibus
indigne suscipientibus, quæ nullam hic habet speci-
alem rationem.

Excommunicatus sacramentum recipiens, non est
suspensus ab usu eius sub aliqua pœna Ecclē-
siastica, excepto Ordine.

Denique vltimus punctus de usu, seu executio-
ne, non habet locum, nisi in sacramento Ordinis:
nam Sacramentum Eucharistiæ, vel Confirma-
tionis, aut extremæ vnctionis non habent proprie
aliquem subsequenter usum, nisi quis fortasse vo-
cet usum Confirmationis fortem fidei confessio-
nem coram tyranno, vel extremæ vnctionis con-
stanter resistere tentationibus demonis in articulo
mortis, qui non tam est usus sacramenti, quam ef-
fectus auxilij, vel gratiæ, quæ propter sacramen-
tum

tio modo disput. decima octaua, sectione secunda. A
Et illud amplius explicui disput. septuagesima se-
cunda, sectione tertia, & quarta. Sed in præsentia
casu excommunicatus non vitandus indigne petiti sa-
cramentum, quia peccat mortaliter, si illud suscipiat,
ut supra ostensum est: ergo & sacerdotes mini-
strando peccabunt. Et iuxta hanc declarationem in-
telligendi sunt auctores, qui dicunt, etiam nunc pro-
hibitum esse ministris sacramentorum dare illa hu-
iusmodi excommunicatis, ut tenet Adrianus mate-
ria de Clauibus, quæstione tertia, & Conarruias in
capite, Alma. Prima part. 5. secundo, numero vnde-
cimo in fine, & alii. Dices, Ergo nullus fauor redun-
dat ex illa concessione ad Ecclesiæ ministros, si in re
manet semper eadem prohibitio, quamuis ex alio
capite. Respondetur in primis, magnum fuisse
fauorem, quod ipsa Ecclesia suam prohibitionem
abstulerit: naturalem enim aufere non poterat: ne-
que etiam debuit ob eam causam excommunicato
fauere, ab illo prohibitionem auferendo, tum quia
hoc fuisset magnum detrimentum Ecclesiasticæ
disciplinæ: tum etiam, quia semper manet in mini-
stro obligatio inspicendi, an excommunicatus digne
petat. Vnde secundo dicitur, ablata ab ipsis mi-
nistris prohibitione directa ipsius Ecclesiæ, facilius
posse sacramenta præbere excommunicato quam
antea poterant: quia nunc facile possunt eis fidem
adhibere, si dicant se esse absolutos: imo hoc ipso
quod petunt, verbi gratia, Eucharistiam, possunt
id præsumere, nisi oppositum euidenter constet, vel
sequatur scandalum, vel aliquid simile obster. Si-
cut enim, licet mihi euidenter constet aliquem heri
peccasse mortaliter, & hodie videam illum ad cele-
brandum, vel communicandum accedere, debeo
præsumere digne accedere, & iam esse à suo pec-
cato absolutum, ita omnino est in excommuni-
cato occulto, seu non vitando: quia solum teneor
non dare illi sacramentum, in quantum indigne
petit, & ideo facile possunt præsumere, & credere
causam indignitatis esse ablatam: quod secus est in
aliis excommunicatis: nam oportet, ut de eorum
absolutione aliquo modo constet, ut infra vide-
bimus.

Atque hinc facile patet tertia conclusionis pars,
nam in primis, quoties excommunicatus, non ob-
stante censura, non peccat petendo sacramentum,
neque alter peccabit ministrando: quia tota ratio
prohibitionis eius oriebatur ex indigna petitione.
Deinde, si ex negatione sacramenti sequatur scan-
dalum, propter quod vitandum licitum esset dare
sacramentum peccatori indigne petenti, propter
illud vitandum, licitum etiam erit dare huiusmodi
excommunicato petenti: quia ex huiusmodi cen-
sura, nulla noua oritur obligatio, ut dictum est. Hic
vero inquiri potest dubium, quod attigit Adrianus
q. 3. de Baptismo, ad sextum in fine, an propter vitan-
dum scandalum ipsiusmet excommunicati liceat
ei petenti dare sacramentum: Videlicet, quia, si ei
denegetur, deterior fiet, & magis contumax, ve-
liet hereticus. Quod dubium hic indecisum re-
liquit, quia illa non videtur esse cooperatio, sed per-
missio minoris mali. Mihi tamen videtur id non esse
licitum, quia illud non est scandalum actuum, sed
passiuum tantum, & ex pura malitia. Hoc autem se-
cus esset, si excommunicatus occulto publice peten-
ti sacramentum, illud denegarem: & ideo circa hoc
seruanda est generalis regula iuris, ut publice peten-
ti sacramenta denegentur, si publice excommuni-
catus sit, non vero si occulte tantum sit excommu-
nicatus: nam tunc solum denegabuntur, si sero
petat, dummodo de ipsa censura satis constet.

cap. Cum non ab homine, de Sent. excomm.
& cap. Si sacerdotes, de Officio ordi-
narii, & late dictum est in
dicta disp. 72.

Sacramenta
omnia, reci-
pta pœna cen-
suræ, excommu-
nicatis data valida
esse quo ad
substantiam

Ordo, &
Confirmatio
sunt ab ex-
communi-
catis recipi-
entibus, si-
cut effectus
habent in-
primis

Excommu-
nicatus sa-
cramentum
cum iusta
excusatione
recipiens gra-
tiam etiam
recipit.